

Nr 2 2002 - Ledaren

DET LJUSNAR FÖR Våra Rovdjur och då avser jag både situationen för våra rovdjur ute i naturen, framtiden för Svenska Rovdjursföreningen och vår egen medlemstidning. Jag börjar med vår medlemstidning. För något år sedan fick föreningen, från en anonym bidragsgivare, en större summa pengar till föreningens arbete. Tack vare bidraget kunde vi arvodera en redaktör, satsa en slant på en delvis ny profil av tidningen, successivt utöka antalet färgsidor och förbättra trycket. Och resultatet lät inte vänta på sig. Under det senaste året har många läsare hört av sig till mig, och till andra i redaktionen, och med glädje uttryckt att tidningen Våra Rovdjur blivit både "bättre" och "snyggare". Detta är naturligtvis glädjande och inspirerande.

Men det ställer samtidigt krav på redaktionen, styrelsen och hela föreningen att bibehålla och ytterligare förbättra tidningens kvalitet, både vad gäller innehåll och utseende. Sådana berättigade krav kan på sikt bara tillgodoses genom fler medlemmar som genom sina medlemsavgifter gör det möjligt att ge ut en medlemstidning av hög klass. Därför är det glädjande att konstatera att medlemsantalet fortsätter att öka – sakta men säkert – år från år.

VI SOM ARBETAR i styrelsen upplever också att föreningen tas allt mer på allvar och ges möjligheter att både uttala sin mening och påverka myndigheters beslut i frågor som rör våra rovdjur. En självklarhet tycker vi som anser att föreningen fyller en viktig funktion genom att vara den enda föreningen i Sverige som tagit till sin exklusiva uppgift att föra rovdjurens talan i debatten. Ibland hörs dock mutter från människor med andra åsikter i rovdjursfrågan, mutter som går ut på att man tycker att vår förhållandevis lilla förening har alltför mycket att säga till om. Vi tar kritiken med ro och arbetar vidare med vår huvuduppgift att genom faktabaserad information öka allmänhetens kunskap och acceptans för rovdjuren.

Men vi behöver bli fler för att bli en än starkare röst för rovdjurens rätt att leva i vår natur. Jag vill därför uppmana er alla att göra er röst hörd i tidningen och på andra sätt, att höra av er till föreningens styrelseledamöter och att aktivera er i föreningens arbete.

Men rovdjuren ute i naturen då? Ibland tycker man kanske att utvecklingen går sakta och att situationen för rovdjuren inte förbättras i den takt som man skulle önska.

Personligen kan jag känna så när jag hör talas om den olaga jakt som, trots all information och trots allt tal om förbättrade attityder, ändå tycks vara omfattande. Men i ett lite längre perspektiv måste vi ändå vara nöjda med utvecklingen under den senare delen av 1900-talet. Vargen fridlystes 1966. Fram till dess var den fredlös och myndigheterna betalade till och med ut skottpengar ända fram till fridlysningen. Idag ökar vargstammen, sakta och förhoppningsvis säkert. Lodjuret har åter ökat i antal efter den nedgång som vi såg för ett antal år sedan, bland annat efter omfattande jakt och skabbangrepp. Björnen har genomgått en positiv utveckling efter att under 1900-talets början ha varit hotad till sin existens. Järven har jag tidigare talat om som det rovdjur som vi har mest anledning att känna oro för, vid sidan av våra alltför få fjällrävar. Järven fridlystes 1969 och har sedan dess haft svårt att tillväxa i antal. Järvarna i östra Norrlands skogar ger hopp om att järven ska finna nya jaktmarker också utanför renbetesområdet.

JAG LÄMNAS STYRELSEN för Svenska Rovdjursföreningen, men arbetar vidare för rovdjurens rätt att leva. Under senare tid har jag blivit engagerad i arbetet med att bygga ett informationscenter om rovdjur i Järvsö, "Rovdjurscentret De 5 Stora". Närmast i tiden ligger

att projektera för besökscentret i anslutning till Järvzoo. En bärande idé är att skapa ett kommunikationscenter som ska stå fritt och objektivt i rovdjursfrågan. Vi har därför inlett ett nätverksbyggande med alla organisationer som på olika sätt berörs av våra stora rovdjur. I den situationen föredrar jag att inte sitta i styrelsen för någon av de organisationer som är aktiva i rovdjursfrågan. Men självklart kommer jag att vara kvar som medlem, både i Svenska Rovdjursföreningen och i andra organisationer. Jag önskar styrelsen och Svenska Rovdjursföreningen lycka till i dess fortsatta arbete.

MATS ERICSON